

LA GASETA DAU VIVARÈS D'EN NAUT

LO CRINHON

Associacion Parlarem en Vivarès

Nº 120
IVÈRN DE 2024

Aumatge a André Duclaut (M. Noalha) [p3] - Era un còp... los trobadors (P. Cròs) [p4] - Los contes licenciós de Perbosc (G. Betton) [p5] - De Lòura de Menerbès a l'Ardecha (Q. Peiràs) [p6] - Viá culturala (P. Cròs) [p8] - Las bunhas [p9] - Lo bilhet de la Marcèla (M. Pion-Roux) [p10] - Lo dimars gras ès Cleveland (R. Vaughn) [p10] - Ven de paréisser (G. Betton) [p11]

Editò dau ° 120

Vequíá nòstre Grinhon arriuat en 2024 ! Annaa novèla qu'espèra un tansepèt melhor que 2023, que, zò veguèrem ben, es pas estaa franc formidabla aube de guèrras, l'inflacion que tochèt franc de monde, las chalors e los eveniments climatics desatròs qu'augmentan pertot sus la planèta... e d'autras vejaas pas bien gentas.

Mas l'annaa 2024 portèt desja dins sos promèirs mes una franc bona novèla : l'inscripcion de l'IVG dins la constitution francesa ! Après d'annaas e d'annaas de lutas, l'Estat acceptèt enfin que lo dreit de las femnas de dispausar librament de lhor còs (e de lhor viá) sise marcat dins la constitution de la Republica ! Aquò es l'abotiment d'una lonja istòria de reivindicacions per l'egalitat daus genres, e poièm mas que nos jauri d'aquò !

E per lenga sembla que sise, tot belament, lo temps d'un reviuire ! Au país, las iniciativas lingüísticas son de mai en mai nombrosas e, per charreiras, la lenga se vei (e benlèu s'auvirá) chasque jorn un pauc mai ! A costat de *Parlarem*, de gropes a Satilhau, Sant-Farcián e Sant-Victor fan viure la lenga ! Si continua coma quò, faudriá benlèu pensar de protegir lo francés qu'es menaçat de venir minorizat !

Annaa novèla, mas formula que chamja pas per lo Grinhon. I trovaretz de conselhs de lectura, d'informacions sus la viá cultura occitana, la recepta de coisina, las letras daus lectors d'aicí e d'America... E dins aquesto numèro P. Cròs nos parla daus trobadors, los poètas medievaus occitans, la rubrica *Parlarem en Occitània* aculhís lo Quentin Peiràs, joine occitanista de Carcassona, G. Betton prepausa una adaptacion d'un conte licenciós d'A. Perbòsc e M. Noalha, escriu quauques gentes mots per nòstre amic André Duclaut... Bona lectura en totas e tots !

Lo Javanhòl

LO GRINHON es la revuua de l'associacion occitana **PARLAREM EN VIVARÉS** d'ès Anonai.

Es mandaa a tots los aderents. Per la recèure mandar :

15€ per una persona (o un coble)

En : *Lo Grinhon* (G. Betton)
La Petite Combe
27 Rue Marcel Bruyère
07100 ANONAI

Faire lo chèc a l'òrdre de **PARLAREM EN VIVARÉS**. Los abonaments partan dau numèro de prima e s'achaban daube lo n° d'ivèrn.

Contribucions e redaccion per lo numèro 120
Gerard Betton, Patrick Cros, Marcelle Pion-Roux, Quentin Peryras, Quentin Garnier, Marc Noailles, Ryan Vaughn

Fotografias
Patrick Cros, Ryan Vaughn, Quentin Garnier

Còla tecnica, expedicion :
M. e J.L. Thoué, R. Chanal, H. Betton

Tresorier : J.L. Fourel
Maqueta : Q. Garnier
Direccion : G. Betton

André Duclaut a tracolat

André Duclaut nos a quitats. A tracolat de l'autre latz. Anava sus sos nonanta un.

Èra despuei de temps un aderent e una personalitat de Parlarem En Vivarés. Portèt sa part a la viá de l'associacion. Tenguèt lo pòste de tresaurier, segondat eficaçament per Bernadette, sa femna, que merceiem dau trabalh acomplit tant d'annaas de temps.

Mai qu'un aderent, èra un animator quand nos trovàvem tots ensems per una velhaa, un voiatge, un repas, una assemblaa... Èra pas lo darreir per contar de faribòlas que saviá tant bien dire per galar lo monde. E quand se trovavan daube son amic Charles Vernet, aquí lo monde s'escarcalhavan de rire e se tenián las còstas.

Amava mai cantar e dire de poèmas, d'Eloi Abert particularament, lo poèta d'ès Chantamerle.

Fasiá profiter de son vam los pensionaris de las maisons de retiraa quand anava los vesitar, accompagnat de quauque acordeonista o musicaira de Parlarem.

Esgriguèt per Lo Grinhon « *Las istoiras dau cordoneir* », una bona dimèia-dotzena de textes. Fau dire qu'aviá lo biais per descriure los personatges e las situacions, trovar lo mot juste.

I-eüra, André a tuat la lampa. Repausa au cementèrre d'ès Sarràs, pas loenh de son collèga Charles. Qunas faribòlas se van contar ?

André Duclaut a disparu...

André Duclaut nous a quittés. Il a disparu dans sa quatre-vingt-onzième année.

Il était depuis longtemps un adhérent et une personnalité de Parlarem En Vivarés. Il prit sa part à la vie de l'association où il tint le poste de trésorier, secondé efficacement par Bernadette, son épouse, que nous remercions pour le travail accompli pendant tant d'années.

Plus qu'un adhérent, il était un animateur quand nous nous retrouvions tous ensemble pour une veillée, un voyage, un repas, une assemblée... Il n'était pas le dernier pour raconter des blagues qu'il savait si bien dire pour amuser les gens. Et quand ils se trouvaient avec son ami Charles Vernet, là, tout le monde éclatait de rire et se tenait les côtes.

Il aimait aussi chanter et dire des poèmes, d'Eloi Abert particulièrement, le poète de Chantemerle.

Il faisait profiter de son énergie les pensionnaires des maisons de retraite à qui il rendait visite, accompagné de quelque accordéoniste ou musicienne de Parlarem.

Il écrivit pour Le Grinhon « Les histoires du cordonnier », une bonne demi-douzaine de textes. Il faut dire qu'il avait du talent pour décrire les personnages et les situations, trouver le mot juste.

Maintenant, André a éteint la lampe. Il repose au cimetière de Sarras, non loin de son collègue Charles. Quelles blagues vont-ils se raconter ?

Marc Noalha

Èra un còp... los Trobadors

Los trobadors an escrit de *cançons* (chançon), mès amai de *tensons*, de *contrastos* (dialògs)... o de *razos* (rason). Qu'aqu'es quela veiaa ?

Una *razo*, encuei diriem « rason », es una explicacion d'una cançon. Sovent un trobador escriu una *razo* per explicar çò qu'a vògut dire un autre trobador dins sa cançon mès de còps qu'es lo trobador qu'a escrit la cançon qu'escriu mai una *razo* sus sa cançon

Se ditz per exemple dau trobador Guilhem de la Tor : « *quant volia dire sas cansos, el fazia plus lonc sermon de la rason que non era la cansos* » l'explicacion de la cançon èra mai lonja que la cançon !

Raimbaut de Vaqueiras, ielo, es un trobador naissut en 1165 au chastèl de Vaqueiras (encuei dins lo 84), sus la terras de Guilhem daus Bauç, e que moriguèt en 1207 a Tessalonica en Grècia dau temps de la quatrièma crosada.

Vengut d'una familha de petita noblessa (se ditz que son paire èra fòu), anèt viure aus Bauç de Provença dins lo chastèl de son protector Guilhem. Aquí aprenguèt lo *trobar* (l'art daus trobadors) e venguèt chavalier. En 1190, après la tombaa de la maison daus Bauç, se'n anèt en Itàlia, ès lo marquis Bonifaci de Monferrato, pas luenh de la vila de Gèna

Raimbaut de Vaqueiras apela sa Domna (la femna que ne'n es amorós) « *Bel cavaller* » (Bel chavalier). Las razos escritas sus sas cançons bailan l'explicacion... Quand Raimbaut viu ès lo marquis Bonifaci de Monferrat, es amorós de la sòr dau Bonifaci : Beatritz, de bada que fuguèt mariaa. Beatritz es lo « *Bel cavaller* ». Veiquià çò que dison las Razos : « *Et per aiso l'apella[va] enaisi, qe a En Rambauts segí aital aventura, qe posia vezer na dompna Biatritz qant el volia, sol q'ella fos en sa chambra, per un espiail. Don neguns non s'apercebia.* » (Veiquià perque l'apelava coma quò : Rambaut aguèt la bona fortuna de pover veire Domna Beatritz quand voliá, mas que iela fuguèsse dins sa chambra, per un fesnestron. E dengun zò saviá.)

Un jorn que la gaitava, èra jaguá dins la coja, en « rauba de dessós » e aviá los üelhs sarrats. Tot per un còp, son fraire Bonifaci entra dins la chambra, pausa son espaa e se'n torna. Beatritz se lèva, prend l'espaa, la tira de la gaina e se bota a jogar daube l'espaa coma si l'èra un chavalièr. Fai de gentes molinets puei la tòrna botar dins la gaina. Qu'es per quò que Raimbaut l'apelèt « *Bel cavaller* ».

Patric Cròs

Los Contes Licenciós, d'Antonin Perbosc

Dans le n°109 du Grinhon (printemps 2021), nous avons présenté Antonin Perbosc (1861-1944), instituteur dans un village près de Montauban.

De 1900 à 1908 il organisa avec ses élèves une « Société folklorique » et leur demanda de collecter des contes, des devinettes, des légendes... Ce travail était plaisant, vivant, tout le monde participait et les petits qui ne savaient pas écrire, dictaient aux grands. La langue occitane, très vivante alors, n'était pas ignorée dans cette classe malgré les instructions officielles qui bannissaient de l'école les « patois ».

Plus tard, devenu bibliothécaire de la ville de Montauban, poète, écrivain, félibre, Perbosc s'intéressa aux contes qui avaient un fonds érotique, parfois caché, comme dans beaucoup de chansons. C'était une part importante de cette culture populaire. Il compléta les enquêtes et publia ces contes en français. Voici un nouvel exemple de ces contes que nous avons traduit en occitan nord-vivarais à partir de la version française de Perbosc.

Gerard Betton

Lo bèc cassat

(Revirat d'après A. Perbosc, Contes licencieux de l'Aquitaine 1, Le bec cassé)

Un coronèl aviá achetá una genta estatua de plastre que representava un atlèta nud. Veniá de la faire plaçar dins son grand burèu quand la serventa intrèt per faire la chambra. En fasent la possièra, crac ! daube lo manche de l'escoba de plomas faguèt tombar un morcèl de l'estatua.

Mas quun morcèl ? L'amassèt sus lo tapis, l'avisèt. Qu'èra lo nas ? una aurelha ? Non, ren de tot aquò mancava a l'estatua. Pasmens reconeisseguèt l'endreit d'onte lo morcèl s'èra destachat.

- Aquesta estatua es pas bien onesta ! se pensèt. Mas que vai dire lo coronèl ? Daube de peja tornèt botar lo morcèl en plaça, tant e si bien que li èra avis qu'aquò èra pas possible que quauqu'un s'aperceguesse de l'accident. Pasmens, la coronèla se'n aperceguèt.

- Ò ! Maladreita ! Fotraudona ! diguèt, se forçan de parèisser en granda colèra per pas s'esclatar de rire, as abimat l'estatua. La paura filha essayèt ben de dire de non, mas fuguèt d'arresta fin oblijaa de reconèisser la veritat e contèt tot, coma s'èra passat.

- Ò, madama, ajostèt, qu'es tant bien pejat que me demando coma avètz pogut vos aperceure de l'accident.

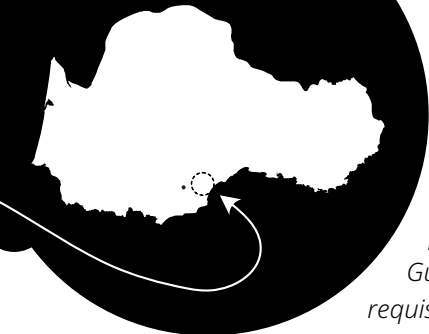
- Coma ! Vèis pas çò que i a de chamjat ?

- E non, madama ! Tot èra ben coma aquò.

- E quau bèc que ponchilha naut, qu'èra coma aquò ?

- E ! Madama, avió pas examinat l'estatua avant lo moment d'aver lo maleür de li cassar ce qu'apelètz lo bèc. Pòio doncas pas dire si quau bèc ponchilhava en naut. Mas ce que pòio vos dire, qu'es que tots los bècs qu'ai veguts èran bien pingats dreits.

Carcassona e Menerbés (Lengadòc)

ponhents de l'André, garçon a l'epòca, a aquela bèstia que l'amava coma un chin a son mèstre.

De Lòura de Menerbés (Aude) a l'Ardecha.

L'an 2013, començavi de poder parlar occitan gràcias a la formacion de l'universitat Pau Valèri de Montpelhièr. Es que començavi tanben de comprene que pels vilatges a l'entorn de Carcassona, ma vila de naissença, encara i aviá ben quelques locutors de l'occitan, solament que caliá arribar a los trobar. Ieu, voliái enregistrar d'occitan tradicional parlat, per ausir coma tindava la lenga transmesa oralament, e per aquò faire un collèga me prestèt un pichon microfòn. A Lòura de Menerbés (*Laure-Minervo*), a costat de Carcassona, un amic de ma maire me menèt a cò de l'André, un ancian del vilatge. Botèrem un rendètz-vos l'endeman, e li diguèrem : « aquesta nuèit pensaretz a çò que me racontaretz deman », çò me respondèt el : « òh pensa-te la nuèit dormissi ieu, pensi pas a quicòm mai ». Es aquí que lo debutant qu'èri compenguèri qu'en occitan se disiá ben « quicòm mai » per lo francés « autre chose ». Rai d'aquò. Entre ben d'autras besonhas, aquel brave òme nascut dins los ans vint – qu'èra un famós occitanofòn, e mai diguèsse que sa lenga que parlava valiá pas res del moment qu'èra ren que de francés desformat – me contèt amb una votz esmouguda l'istòria de la cavala que son paire aviá pendent la Segonda Guèrra. Vos ne'n pòrti aici la transcripcion grafica, tirada drech d'aquel enregistrament de dètz ans endarrièr.

Aquel biais de parlar occitan es lo

Quentin Peiràs es un joine dialectològue e collector de la paraula occitana, originari de Carcassona. Fai una tèsi a l'Universitat Pau Valèri de Montpelhièr, que pòrta sus l'unitat intrinsèca de la lenga occitana au dedins de l'espaci romanic. Nos presenta per lo Grinhon, lo collectage d'un occitanofòne de Lòura de Menerbés. Una istòria de cavala requisicionaa per los sordats alemands, perduá e pasmens torna a trovar, sus la fin de la Segonda Guèrra Mondiala. Malaürosament l'armaa francesa la tornèt requisicionar dos ans après, e aquò s'achabèt aube los adieus

tradicional de Carcassona, qualques oras de rota luènh al sud, que los lingüistas apèlan aquò *dialècte sud-lengadocian*. Las causas que cal saupre aici son que dison pas l'article definit masculin « lo, los » mas : « le, les », e apuèi que lo mot gos [gouss] vòl dire chin. Un gos, una gossa, un chin, una china. Tanben « véser » vòl dire « veire », « trapar » vòl dire « trobar », e amb aquò n'i a pro per dire d'o comprene tot. Amb aquò desencusaretz qu'es un discors oral e espontanèu, e que pòt semblar un pauc descordurat lo fial d'aquela istòria.

Quentin Peiràs

La cavala de l'André

I aviá una colona alemanda, e i aviá doas femnas que guidavan, quand me prenguèron le chaval, èra doas femnas que guidavan la colona. E enfins, se n'anèron. Partiguèron, prenguèron les chavals, mon paire anguèt dins l'Ardecha le trapèt pas. Qué fasquèt ? E l'a cercat, demorèt uèit jorns dins l'Ardecha amont eh ! E l'Ardecha es coma una rota, me disiá mon paire, coma a Cabrespina : la rota, [e al pè :] la ribièra. Amont a Darbres.

E les alemands, auriás vist aquò... tota la nuèit mitralhèron tot aquò les alemands, sabes, chavals, carretas, tot

6

Nòta : l'àudio original d'aquela transcripcion se pòt escotar en escrivent sus Internet l'adreça seguenta, mas pecaire ! se cal arrapar per la copiar a la man :

https://drive.google.com/file/d/1MKq5Q8qsL8RD6b2pHXRcdDbli_XqPu1i/

dins la ribièra... eh... [se salvèt] le que posquèt. Perque arribava una colona tanben que veniá de Perpinhan, que montava la vallée du Rhône, per renforçar. Auriás vist, m'a dit, le bordèl que i aviás amont, e le chaval le trapèt pas, se fosquèt mòrt ? Va sabi pas. E dins una bòria al vilatge, a Darbres, qualqu'un li ditz : — A tal endreit i a una cavala qu'es pas sieuna, es negra, a una taca blanca al front.

Mon paire se'n va a la bòria, li ditz : — Veni quèrre la cavala. Que sabes, l'òme, abans de li la mostrar... li ditz : — E cossí es ? — Es negra, li ditz, amb *une étoile au front*. — Ah ! li diguèt le tipe. *Oui...*

E repenguèt aquela cavala. La gardèrem dos ans, e cada an, anàvem a Rius aquí la faire immatricular, li fotián un numèro al sabòt, e mai encara li aparteniá pas a l'armada. E un bon jorn decidèron de la ramassar. Me'n vau de Lòura a Carcassona a la casèrna La Perrine, a pè amb la cavala. E la daissèri, quand me n'anèri que me sentiguèt que partissiái..

Per çò que a ieu me coneissiá coma un gos, a mon paire non, pas tròp, mès ieu la menavi un pauc, mès la daissavi quand veniái de la vinha o n'impòrta qué, a l'endarrièr ela me seguissiá coma un gos, e mai quand mèmes me n'anguèsse... de còps qu'i a per de camins de traversa que se'n van a d'autras vinhas, qué : me n'anavi, disiá a un copin aquí : — Vai véser, continua, e ieu me'n vau passar cap aquí : aquela bèstia s'arrestava, me sentissiá e puèi veniá cap a ieu. Li disiái a l'autre camin aquí un pauc pus luènh, de la rota, — *Figure-toi* ! i anava pas. E mai mon paire : mon paire la pren un jorn que i

èri pas, [ieu] fasiái la distribucion del lait ajudavi ma maire. Mon paire, quand la desatèla de l'aire per venir dinnar, *tac* : li fotèt le camp ! Alors me fa dire per qualqu'un : — Diga a André que vengue, que la cavala m'a escapat e la pòdi pas [trapar] ! E la cavala a través de vinhas, se n'anèt e arribèt per un camin de Traversa de Lòura a Vilanova. E ieu i arribavi, arribèri al caireforc la vegèri, i a un rèc aquí, e me vegèt, mès : me veniá coma un gos. Venguèt, la prenguèri e l'arremassèri. E mon paire, e pourtant l'aviá ramenada d'Argeria, e mai la sonhava... mès a ieu me coneissiá. E quand la menèri a Carcassona a la casèrna que la prenguèron dos ans après, auriás vist quinis còps de pès ! L'avián mesa dins un *box* aquí sabes, auriás vist quinis còps de pès quand me vegèt partir, quand la daissèron aquí tampada. I aviá la pòrta nauta aquí, sortissiá le cap coma aquò aquí... e nos paguèron le chaval, e ne cromptèrem un autre...

- La marca de la promeira persona dau singular es **-i** : **veni** per **veno**
- Los **ca** dau tèxte fan generalament *cha* dins lo Vivarès Naut : **carretas** per *charretas*

Cavala = ega, ina
Cal (<caler) = fau (<faler), chau (<chaler)
Saupre = saver
Descodurat = descosut, despondut
Anguèt, posquèt, fasquèt, fosquèt = anèt, poguèt, faguèt, fuguèt
Endarrièr = darreir, detrès
Rèc = rasàs, rialha, ribeiron
Tampada = enclausaa, ensarraa
Cromptèrem = achatèrem

Vocabulari
e biais de dire
del Menerbés
(Lengadòc)

7

VIÀ CULTURALA

Ma lenga mairala va merir e pòio pas vos parla d'amor...

Divendres 23 de feureir, Yannick Jaulin es vengut a l'apARTé a Refiau per son spectacle « *Ma langue maternelle va mourir et j'ai du mal à vous parler d'amour* ».

Era acompanhat dau musicair bearnés Alain Larribet qu'a chantat quauquas chansons en occitan gascon.

Una fòrta preséncia sus scèna, daube umor, que ten lo public doas oras de temps. Per parlar de qué ?

De las lengas minoritàrias que patissan de pertot dins lo monde, e que de còps, son pas luenh de disparèisser.

Parla de sa lenga, quela dau Peitau (Poitou). Aqueste endreit es encuei en caire d'oil, mès fuguèt autres còps en caire d'òc e trovem dins sa lenga de mòts occitans que son restats. Es franc fier de dire que lo promeir trobador, Guilhem IX d'Aquitana, èra de... Peitieu (Poitiers).

Parla dau francès, de l'evolució d'aquesta lenga, de la volontat de netejar tot çò que fasià referéncia a las lengas localas, tròp païsanas.

Parla de la volontat d'impausar a tot lo país una lenga unica per remplaçar dins las testas lo ròtle dau rei, guilhotinat, e ne'n faire lo simbòl de l'unitat dau país e mai per que los soldats de 14, d'ontè que venen, comprenen los òrdres.

Parla mai de la vergonha, tant rintraa dins las testas que los parents parlan plus a lhòrs enfants la lenga daus ancians. Quna misèria !

Yannick Jaulin fai auvir quand zò-z es possible la lenga dau caire ontè passa. E qu'es lo Marc qu'a chantat « La color de ton còr » sus scèna.

Una bona vespraa e poièm remèrciar « En scène » d'aver propausat a Parlarem de participar a la venguá de Yannick Jaulin.

Patric Cròs

LO BEURE E LO MINJAR

LAS BUNHAS

Tot(a) ardeschés(a) sap que lo mes de feurèir anónia la sason de... las bunhas ! Aquelas bonhetas se fan tradicionalament per lo mars gras (Quaresma-entrant). Serían, dins las formas que coneissem, originàrias daus país francoprovençaus (Lionés o Savòia) e se son difusaas dins los país occitans veisins, Vivarés, Daupinat e mai en Provença per la valaa de Ròsne. En-que-siem mai en Occitània, poièm trovar d'autras bonhetas per Carnaval, sonaas aurelhetas en Lengadòc e Provença, maravilhas en Gasconha, Bortalés e Lemosin, gansas a Niça, crespèths en Bearn... A chascun sa recepta !

Ingredients (per un bèl ensaladièr) :

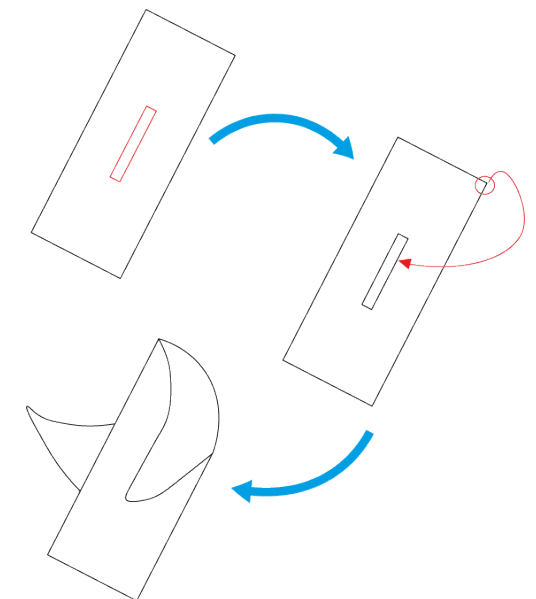
- 500 g de farina
- 80g de burre
- 60 g de sucre
- 4 èus
- 1 cc de levura de bolangeir sècha
- (1cs d'aiganafa = fluer d'orangèir)
- (1 pèl de citron)
- òli (o saïn) per la coisson

Activar la levura dins una esculeta, amb 1cs de farina, 1cs de sucre batut e tansepeton d'aiga (laisar pausar 30mn).

Mesclar la preparacion de la levura aube l'aure daus ingredients (l'aiganafa e lo zèst de citron son opcionaus, per bailar de parfum a las bunhas).

Laissar repausar la pasta, au freid, quauques oras.

Farinar la taula. Aprimar la pasta aube un rotlaor e l'estroçar per ne faire de bendas de 3-4 cm de larjor e 10-12 cm de longor (e 5mm d'espessor). Pertusar lo meitan de la benda e faire passar au través una de las extremitats de la benda (coma per la noar mas sens sarrar).

Plomjar las bendas de pasta noaas dins l'òli bolhenta, entre 3 e 5mn. Las sortir quand venon dauraas. Las escolar e las metre dins una panoça pròpra (per absorbar çò que sobra de graissa). Abans de las servir, saupodrar de sucre glaç !

Nòta : l'òli deu èstre neutra per pas bailar tròp de gost a las bunhas (òli de grana de raisim) mas se pòt faire coma dins lo temps, dins de saïn ! Se ditz que son encara melhoras aital !

Lo bilhet de
la Marcèla

Bonjorn bon an a tots !

Dos mila vint e tres a coalevat, viva
dos mila vint e quatre.

Autrecòp, lo jorn de l'an qu'èra pas
un jorn coma los autres. Lo matin, los
òmes anavan pensar las bèstias e
après anavan soetar lo bon an aus
veisins.

Manuel, daube son litre de gota
sos lo braç, fasiá lo torn de las
maisons ; disiá :

— Bonjorn bon an, que l'an que ven,
si siem pas mielh, que siesem pas
moens.

E païava la gota a tots.

Los enfants anavan soetar lo bon
an aus grands parents, lo grand paire
bailava una pièça e après anavan
soetar lo bon an aus veisins, illos
bailavan de bons o de gatòs.

La vespraa, qu'èra las femnas que
s'arrossavan per beure lo cafè e las
liquors. Los òmes anavan pas trabalhar
dins los champs, joavan a las cartas, los
enfants se galavan e los vielhs se
chaufavan au fuòc de la chaminèia.
Qu'èra lo bon temps !

Amistats a tots.

Marcelle Pion-Roux

La letra
d'America

Dimars Gras ès Cleveland (Ohio)

Qu'èra lo Dimars gras ièr, alara siau
sortit daube « Bonjour Cleveland » per
lo festar !

I a un restaurant « The House of
Creole » aici ès Cleveland e qu'èra
l'endreit perfect. Avem ben begut e
minjat de bons plats cajuns.

Aviem, daube nosautres, una crana
mescla de locutors maternas e non
maternas, de pertot dins la region e
aquela vespraa nos agradèt ben. Jònho
un clichat.

Savo pas se i a una festa coma lo
Mars Gras per los occitans ? Lo còp que
ven que siau en Ardecha poiètz
m'ensenhar mai sur las festas
occitanas e coma las faire. Coma aquò
pourió benlèu organizar quauqua veiaa
daube mon grope e lhur faire
conèisser la cultura occitana pauc a
pauc.

De nòstre correspondent, Ryan Vaughn

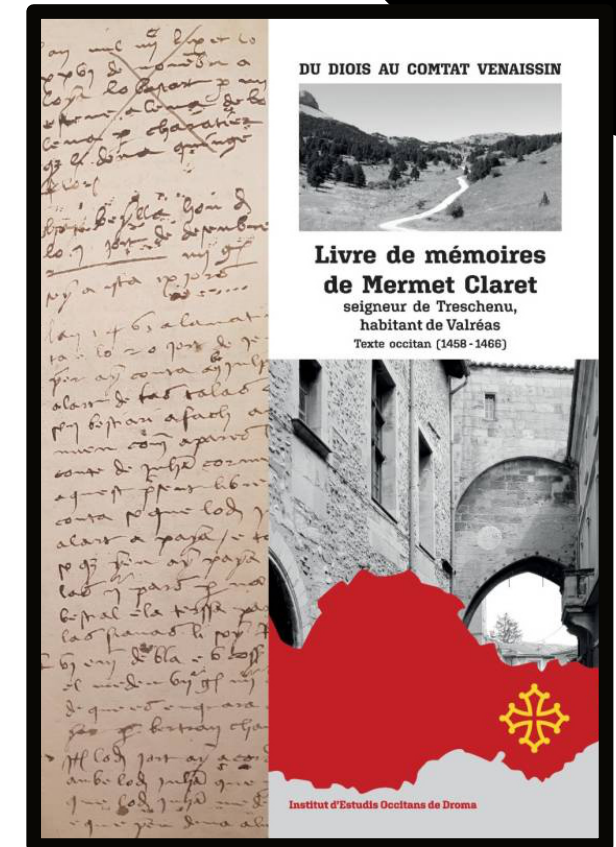
Ven de
paréisser

Livre de mémoires de Mermet Claret
seigneur de Treschenu, habitant de Valréas
Texte occitan (1458 - 1466)

Édité par Jean-Claude RIXTE, avec
introduction, glossaire complet et index.
Préface de Jean-Claude BOUVIER.

*En arrachant à l'oubli et en éditant, avec
rigueur et compétence, ce Livre de
mémoires du seigneur Mermet Claret, dans
son texte occitan, Jean-Claude Rixte rend un
grand service à la communauté
scientifique : notamment aux historiens ou
ethnologues qui s'intéressent au
fonctionnement du pastoralisme à travers
les âges et les territoires, aux linguistes
attachés à l'étude de la variation du
langage dans l'espace, particulièrement
dans cette partie septentrionale du
domaine occitan. Mais un témoignage écrit
du passé aussi important que celui-ci
devrait satisfaire également tous ceux qui,
chercheurs professionnels ou amateurs, ou
simples citoyens, veulent prendre
connaissance des richesses et de la diversité de leur patrimoine.*
(Extrait de la préface de Jean-Claude Bouvier)

Editat per : Daufinat-Provènça, tèrra d'òc - IEO 26 Maison des services publics
Service de la vie associative 1, avenue Saint-Martin 26200 Montélimar. Pretz :
14€, pòrt 6,80 €.

«ANC DE VIVARES, NON AC CLAM,
QU'OM ESTRAINZ AGUES SET
NI FAM NI FOS COCHAZ*»

PEIRE DE VIC

** Jamais, du Vivarais, il n'y eut plainte qu'un étranger
eut soif ou faim, ni qu'il y fût tourmenté*